

villingen til de smaa, til faglig Oplæring, til Støtte i Bedriften var stegen 80 pCt. i absolutte Tal, tage Hensyn til den foregaaende Prisbevægelse, viser det sig, at de alligevel have en Købeevne, om jeg saa maa sige, for det, de have faaet, af 56 pCt. højere end i 1901. Og hvis vi tage de Beløb, som vare ydede til de gamle, fattige og syge, have disse Beløb 48 pCt. højere Købeevne end de Beløb, som bevilgedes i 1901. Altsaa selv om man tager Hensyn til de stigende Priser, som have været i Perioden fra 1901 indtil nu, er det aldeles utvivlsomt, at Bevillingerne til disse humane Formaal have været stigende i meget betydelig Grad, saa at den reelle Købeevne er stegen til over 50 pCt. som Gennemsnit mere, end den var i 1901 for de Ting, jeg her har nævnt. Altsaa kan det ikke siges, at der ikke skulde være god Udvikling i de humane Bevillinger, siden Venstre kom til Magten, og det kan ikke siges, selv om man tager Hensyn til de stigende Priser i det paagældende Tidsrum.

Maa jeg her indskyde en Bemærkning om et Emne, som jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa. Da jeg nu var ved at gennemgaa Finansloven og pillede alle de Ting ud, jeg ganske kort har nævnt her, fandt jeg ogsaa paa — det ligger for Resten ret nær — at tage de almindelige Militærbevillinger, opgjorte paa den sædvanlige Maade, som vi have i §§ 22—23 og de to Afsnit af § 26. Hvis vi paa ganske tilsvarende Maade, som jeg nævnte før, anvende det samme Pristal paa dem, vil det vise sig, at Militærudgifternes reelle Værdi, om jeg maa bruge det Udtryk, ikke staar over Værdien i 1901. Selvfølgelig kan man ikke holde sig slavisk til Tallene, men efter de foreliggende Oplysninger ere de militære Bevillinger, der ydes i Dag, 1 pCt. lavere i reel Købeevne, i reel Værdi, end de Bevillinger, der bleve givne i Aarene 1901—02. Og jeg gør opmærksom paa, at selv om vi tage Udgifterne til Udskrivningsvæsen, Indkvartering og den Slags Ting med, forandrer det ikke Tallet paa nogen Maade, vi komme stadig til 99 pCt. af det, som blev ydet i 1901. Sagen er nemlig den — hvad vel egentlig ingen af de Herrer, selv fra de Sider, hvor der opponeres stærkest mod den saakaldte Stigen i Militærudgifterne, vil modsige —, at den Stigning, der er foregaaet i det paagældende Tidsrum, udelukkende har været til humane Formaal indenfor Militærretaten. Det har netop været til ganske de samme Formaal, som jeg nævnte før, til menige Soldater, til Underofficerer — den

Smule Løjtnantslønninger paa 200,000 Kr. vil ikke kunne røre Tallene ud af Stedet.

Dette med Hensyn til Finanslovens Udgiftsside. Jeg skal nu ganske kort gøre opmærksom paa Indtægtssiden. De direkte Skatter ere, som de Herrer vide, stegne fra godt 10 Millioner i 1894 til godt 11 Millioner i 1901—02, og paa det nu foreliggende Finanslovsforslag til op imod 14½ Mill. Kr. Hvis vi der paa lignende Maade tage Hensyn til Prisniveauets Forandringer og tillige, hvad der vil være fuldstændig berettiget, tage Hensyn til Folketallet — vi maa huske paa, at der er et større Antal Mennesker til at bære disse Skatter nu, end der var for 7 og 14 Aar tilbage i Tiden —, ville vi finde, at de direkte Skatter ere stegne, regnet pr. Individ, med 5 pCt. i det forløbne Tidsrum. Paa lignende Maade ere Toldindtægterne stegne med 7 pCt. i det forløbne Tidsrum. Skatterne ere altsaa ganske vist stegne, men der er heller ingen Tvivl om, at Folks Evne til at bære Skatterne er stegen, og ganske sikkert stegen betydeligt stærkere. Man har for øvrigt ikke Behov at foretage store Beregninger for at være klar over dette, det siger et rent umiddelbart Syn paa Tingene. I Virkeligheden bære Folk nu til Dags langt lettere Skatterne, end de gjorde for 20 Aar siden, selv om de altsaa ere stegne lidt.

Naar jeg nu i meget korte Træk — og særlig paa Grund af det sene Tidspunkt af Finanslovbehandlingen finder jeg ikke Anledning til at komme nærmere ind paa det — har vist, hvad der er sket under Venstres Styre, mener jeg, vi have Ret til med nogen Selvfølelse at pege paa, at dette have vi kunnet udrette under de nu bestaaende Samfundsforhold, og saa finder jeg det berettiget ud fra et saadant Grundlag at spørge de Herrer Socialdemokrater og ganske særlig det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen), om der ikke var Grund til at tage under Overvejelse, hvorvidt det ikke er nok saa reelt at byde paa dette som at byde paa en socialistisk Stat, om hvilken de ærede Medlemmer selv sige, at de vide intet som helst om, hvordan det vil komme til at gaa der.

Det ærede Medlem har sagt dette saa klart og saa tydeligt Gang efter Gang i sit Foredrag forleden Aften, at jeg er ham i allerhøjeste Grad taknemmelig derfor. Han sagde det ikke een, men to, tre, ja, jeg tror fire Gange. Det ærede Medlem siger: Hvis man spørger om, hvordan det vil blive i den socialistiske Stat, saa sige